

Παναγία... η των απελπισμένων μόνη ελπίς!!!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Θεοτόκος! Η Παναγία είναι η μόνη ελπίδα. Δεν υπάρχει άλλη για τους πολλούς απελπισμένους. Μονάκριβη μάνα. Είχε απελπιστεί από τις ικανότητες της. Δεν στεκόταν στα δεκανίκια των λόγων των άλλων. Στηριζόταν στον σταυρό του Υιού της. Ο πόνος την ομόρφαινε πιο πολύ. Στον κίνδυνο βρήκε τη λύτρωση. Επέλεξε τη σιωπή. Κυνηγήθηκε. Αγάπησε τα δύσκολα. Άντεξε στον πόνο. Άντεξε και στην ευτυχία των μαθητών του Υιού της, δίχως λάθη στις εξετάσεις. Ήξερε ν’ αναμένει.

Έπαθε λοιπόν κι έμαθε. Κέρδισε κι έχει να δώσει. Ό,τι έχει είναι δικό μας. Ο πλούτος ακένωτος, ζωοδόχος πηγή, ζωηφόρος αγάπη, επιτάφιος της απόγνωσης. Να μη την καταδέχονται και νάναι τόσο καταδεκτική.

Η έκφραση της μια μεγάλη σιωπή, εύλαλη. Σκουπιδοντενεκέδες περιττών λόγων καθημερινά στις εξώθυρες, γεμάτοι οι λάκκοι.

Το πέμπτο ευαγγέλιο της Παναγίας είναι όλο λευκές σελίδες, είναι γραμμένο από θωπευτική σιωπή, από μελάνι παραμυθίας. Είναι μια ανοιχτή αγκαλιά, μια σεμνή παρουσία, ένα μαντήλι, ένα ρόδο, ένα κουκί θυμίαμα στο λιβανιστήρι της γιαγιάς, μια αχτίδα ήλιου στην κλειστή κάμαρη, η μόνη γυναικεία μορφή στο κελλί του ασκητή, η διακόνισσα του Άθω, η αρχόντισσα του Πρωτάτου, η θαυματουργός Γερόντισσα.

Η Παναγία, η θάλασσα του Πεντζίκη, το λιμάνι της σωτηρίας, το μαφόρι της σκέπαστρο παρηγοριάς, η αρετή της τροφή μας, όλων των πεινασμένων, των φτωχών άφωτων, η φίλη των αθώων, των μαυρισμένων στο δάκρυ πονεμένων γιάτρισσα, ο ήλιος του χιονιού μας.

Η Παναγία δεν είναι διόλου δυσνόητη, δεν είναι σύμβολο, δεν είναι ούτε γριά ούτε παιδούλα, ξέρειπόσο αισιόδοξη να είναι, ν' απομακρύνεται ξέρει από το προσκήνιο, εκεί που δεν θέλουν να την επικαλούνται. Δεν θέλει να δυσκολεύει κανένα, ούτε με την αγάπη της. Όσοι επέλεξαν τη χαζομάρα τους αφήνει να φάνε τα μούτρα τους.

Επιτέλους ας νοιώσουμε πως η μοναξιά μας πρέπει να μάθει να στρώνει μόνη τραπέζι. Δεν γίνεται συνέχεια να ξεγλυστράμε και να θέλουμε κι έτοιμο φαγητό και στρωμένο τραπέζι κι άμισθο και χαμογελαστό υποτακτικό.

Καλούμεθα νάμαστε ευγνώμονες μ' αυτό που μας δόθηκε, η ανδρεία να μας στολίζει, η ωραιότητα της παιδικής αγνότητας να καλύψει τη γύμνια μας, σε μια εποχή που η κακομοιριά δέρνει τους καλλιτέχνες, τους επιστήμονες και μερικούς ακόμη ιερείς.

Ευχαριστώ, Παναγία μου, για τον ενθουσιασμό που μου δίνεις απόψε, που είμαι απελπισμένος και η ελπίδα μου είσαι Εσύ. Ας αφήσουμε λίγο και τους άλλους, ας δούμε και το σκαρί μας, δεν είναι εγωιστικό, είναι απαραίτητο.

Ελπίδα στο μέλλον, απελπισία καλή στο παρελθόν, χαρά στο νυν, μακαριότητα στο αεί. Πάντα η θυσία, θυσιάζεται ο Υιός στον Σταυρό. Θυσιάζεται η μητέρα του στην αγκαλιά του άφατου πόνου. Ο πόνος με πόνο νικιέται. Η αγάπη κερδίζεται με πόλεμο. Πότε θα μας διδάξει κι εμάς η αγία Παράδοση;

Μονάκριβη ελπίδα του κόσμου Υπεραγία Θεοτόκε”.

Μοναχός Μωυσής ο Αγιορείτης

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr